

[Lone Dybkjær]

vi vil på den anden side sige, at vi anser mærkning for så vigtig, at hvis virksomhederne ikke frivilligt vil mærke, så er vi villige til at foretage den obligatoriske mærkning.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at de meget positive udsagn, der har været her i folketinget fra flere partiers side om mærkningen, er medvirkende til, at industrien selv er gået i gang med en mærkningsordning, og så synes jeg ikke, man skal sige: haha, det kan I selv om, nu skal vi komme ind med vores obligatoriske mærkningsordning, og så blæser vi på alt det, I har lavet ad frivillighedens vej. Det synes jeg er et forkert princip, og derfor mener jeg, at det ville være rigtigt, hvis man vedtog ændringsforslagene, sådan at man sagde til virksomhederne: vi respekterer det, I har gjort ad frivillighedens vej, det vil vi gerne støtte, og vi vil oven i købet gøre det på en sådan måde, at vi anerkender de frivillige ordninger, og vi vil i øvrigt give jer 2 år til at få tingene gennemført.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 46 stemte for, 66 imod.

§§ 1-7

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 8

forkastedes, idet 45 stemte for, 67 imod.

§§ 8 og 9

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om varmforsyning. (Ændring af prisbestemmelserne).
(Lovforslag nr. L 197. Fremsat 12/5 82).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Mette Groes (S):

Først vil jeg gerne rette en tak til de radikale, fordi de med deres beslutningsforslag af 14. april 1982 satte gang i den diskussion, der nu har ført til det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne understrege, at vi i den socialdemokratiske gruppe er meget tilfredse med, at det princip, ministeren ofte har sagt var det bærende, nu også vil blive lovfæstet, nemlig princippet om, at forbrugeren aldrig vil komme til at betale mere for naturgassen, opgjort efter brændværdien inklusive statsafgifter, end for den tilsvarende fuelolie. Det er ligeledes betryggende, at staten forpligter sig til at dække underskuddet, hvis naturgasprojektets forudsætninger ændres væsentligt på afgørende punkter og der ikke kan opnås dækning af omkostningerne gennem priserne på grund af prisloftet.

Der er skabt fleksibilitet i forhold til industrikunderne med forslaget om prisdifferentiering over for dem og mulighed for at skabe ensartede regler over hele landet gennem tilskyndelsen til, at der indgås kontraktlige aftaler herom mellem D.O.N.G. og de lokale naturgasselskaber.

Det slås fast, at underskud fra tidligere perioder, opstået i forbindelse med etablering og væsentlig udbygning af forsyningssystemerne, kan indregnes i prisen, og at affaldsforbrændingsanlæg, industrivirksomheder og geotermiske anlæg tages med ind i loven.

Alt i alt synes vi i den socialdemokratiske gruppe, at lovforslaget er præget af såvel glædelig fleksibilitet som nødvendig fasthed, og først og fremmest, at det giver forbrugeren en klar retsstilling i naturgassagen, hvor man måske nok før syntes, at et ministerielt løfte var for lidt. Forslaget overflødiggør yderligere spekulationer om, hvorvidt forbrugeren er tilstrækkeligt beskyttede. Det bliver de med denne lov, og det er en god ting.

Annelise Gotfredsen (KF):